

ВОЛФГАНГ КЬОЛЕР

ГРЕШКАТА НА ПЛАТОН

Превод от немски: Александър Кючуков, 1988

chitanka.info

Както е известно, Атлантида, страната с легендарно минало, е изчезнала вследствие на катаклизъм в морската бездна. За това пише Платон, позовавайки се на разказ на египетски жрец.

Фина и Караро се разхождаха по почти пустинните улици на главния град на Атлантида. Пътят им минаваше покрай търговската магистрала, край Централния музей на историята на човечеството, търговските заведения и кантори към административния район.

— Караро, чу ли вече, че вчера Съветът на старейшините отново се е занимал с проблема за установяване на контакт с хората?

— Да, двама разузнавачи са се върнали от територията, която владеят хората. След което Маран, председателят на Сеньорния конвент, свика членовете на Съвета от всички области на страната. — Караро бавно се огледа. — Но вероятно и този път няма да бъде лесно да се вземе решение. Спомни си само каква обстановка цари при хората! Те разполагат с високоразвита техника, но в името на какво я използват?!

— Разбирам какво имаш предвид — тези безкрайни войни, в които ежедневно загиват хиляди техни съграждани — забеляза Фина с горчивина и, потрепервайки, се притисна към него. — Но, от друга страна, те постоянно търсят контакт с други същества, надарени с разум. С каква цел? За да ги потискат и унищожават след това по същия начин ли?

— Кой може да отгатне това? — промълви Караро замислено. — Но не е ли редно да им помогнем да преодолеят тази бариера в развитието си, както направихме това веднъж преди хиляди години? Нали виждаш към какво води всичко това! Омразата, презрението и недоверието растат от година на година. Заради хората с тяхната развита техника дори нашият живот все повече се подлага на опасност.

— Да, прав си: и на нас навремето си ни се наложи да минем през такъв период на развитие — замислено произнесе Фина. — Спомням си безумната идея на някои властелини от дълбока древност да покорят и поробят света на хората с помощта на кръвожадни наемни войски, на които да плащат с кехлибар и раковини. Днес вече знаем, че развитието трябва да върви в друга посока, но колко дълъг бе пътят към това прозрение!

Група весели атланти наруши настъпилата тишина. Съдейки по всичко, те се връщаха от някакво празненство и бавно се движеха по улиците, пеейки тихо. Фина и Караро мълчаха известно време, потънали в размишления.

— Ако все пак установим контакт с тях — каза Караро, гледайки Фина, — не рискуваме ли да бъдем въвлечени в разприте на хората, както те вече се опитваха да направят това, макар и неволно? Не трябва никога да забравяш, че ако те научат за нас, животът ни може да бъде подложен на сериозна опасност.

— За нещастие си прав: ние, атлантидите, мислим и живеем съвсем различно от хората. Изкуството и науката развиваме в своя полза. Войната познаваме само от историята и от донесенията на нашите разузнавачи. Може да се предположи, че на човека няма да му мигне окото да използва жителите на Атлантида за престъпните си цели или да ги унищожи... — По тялото ѝ преминаха тръпки.

Разговорът им неочаквано бе прекъснат от млад атлант, който бързаше срещу тях.

— Чуйте! Знаете ли вече?

— Какво трябва да знаем? — Караро, опомнил се от тъжните си мисли, повдигна глава.

— Ами, за постановлението на Съвета на старейшините: съобщиха преди четвърт час. Маран и другите старейшини са отложили приемането на решение за установяване на контакти с хората до следващото столетие. Обаче трябва да бързам. Всичко хубаво!

Младият атлант профуча покрай тях и се скри зад близкия ъгъл.

— Май че това и очаквах — Фина погледна Караро.

— Да, това можеше да се предвиди — отговори той.

Двата делфина Фина и Караро удовлетворено отплуваха нататък по своя път.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 34/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.